

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (siódma izba)

z dnia 16 kwietnia 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Dumping — Przywóz niektórych rur z żelaza lub ze stali — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 3 ust. 7 — Szkoda dla przemysłu — Znane czynniki — Związek przyczynowy — Nieuwzględnienie dochodzenia dotyczącego praktyk antykonkurencyjnych przedsiębiorstw wspólnotowych z danego sektora — Rozporządzenie (WE) nr 2320/97 — Ważność

W sprawie C-143/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 marca 2014 r., w postępowaniu:

TMK Europe GmbH

przeciwko

Hauptzollamt Frankfurt (Oder),

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: J.C. Bonichot (sprawozdawca), prezes izby, A. Arabadjiev i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 29 stycznia 2015 r., rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu TMK Europe GmbH przez N. Meyera, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez A. Collabolletę, avvocato dello Stato,
- w imieniu Rady Unii Europejskiej przez B. Driessena, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez R. Bierwagena, Rechtsanwalt,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez T. Maxiana Ruschego oraz R. Sauera, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy ważności rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii oraz Republiki Słowackiej, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 oraz kończącego postępowanie w odniesieniu do takiego przywozu z Republiki Chorwacji (Dz.U. L 322, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 26, s. 329).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy TMK Europe GmbH (zwaną dalej „TMK Europe”) a Hauptzollamt Frankfurt (Oder) (głównym urzędem celnym we Frankfurcie nad Odrą, zwanym dalej „Hauptzollamt”) dotyczącego ceł antydumpingowych należnych od TMK Europe na podstawie rozporządzenia nr 2320/97 w związku z przywozem dokonany w latach 2001–2003.

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 384/96

- 3 Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45), zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22). Jednakże, uwzględniając datę przyjęcia rozporządzenia nr 2320/97, którego ważność została zakwestionowana przed sądem odsyłającym, podstawą rozstrzygnięcia sporu jest rozporządzenie nr 384/96 (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”).
- 4 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowił:
„Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę”.
- 5 Artykuł 3 ust. 1, 2 i 5–7 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Ustalenie szkody”, przewidywał:
„1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.
2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno:
a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz
b) wpływu tych towarów przywożonych na wspólnotowy przemysł.

[...]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych [negatywnych] skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana struktury konsumpcji, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami wspólnotowymi, postęp technologiczny, wyniki wywozu i wydajność przemysłu wspólnotowego”.

Rozporządzenie (WE) nr 2320/97

- 6 Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2320/97 nałożone zostały ostateczne cła antydumpingowe na przywóz w szczególności rur bez szwu objętych kodem 7304 31 99 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 2, s. 382), pochodzących między innymi z Rosji. Artykuł ten w ust. 2 ustalił stawkę cła antydumpingowego z tytułu tego przywozu na 26,8%.

Rozporządzenie (WE) nr 1322/2004

- 7 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1322/2004 z dnia 16 lipca 2004 r. zmieniające rozporządzenie nr 2320/97 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii (Dz.U. L 246, s. 10) zawiera w szczególności następujące motywy:

„[...]

- (9) Decyzją [Komisji 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r. dotyczącą postępowania na mocy art. 81 traktatu WE (sprawa IV/E-1/35.860-B – Rury stalowe bez szwu) (Dz.U. L 140, s. 1)] [(zwaną dalej »decyzją o konkurencji«)] [...], na kilku producentów wspólnotowych nałożono kary za udział w dwóch przypadkach naruszenia postanowień art. 81 ust. 1 traktatu WE.

- (10) Po przyjęciu decyzji o konkurencji początkowo uważano, że ewentualny związek z rozporządzeniem (WE) nr 2320/97, jeżeli takowy istnieje, nie wymaga ponownego rozpatrzenia ustaleń przedstawionych we wspomnianym rozporządzeniu. Tym niemniej, w następstwie opublikowania decyzji o konkurencji, jedna z zainteresowanych stron podniosła kwestię

możliwego wpływu zachowania antykonkurencyjnego na obowiązujące środki antidumpingowe i dostarczyła dalszych informacji w kwestiach związanych z ustaleniami dotyczącymi zaistniałej szkody i związków przyczynowych, zawartymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2320/97. Niniejsze rozporządzenie ma na celu zbadanie, czy decyzja o konkurencji powinna mieć jakiegokolwiek konsekwencje dla pozostających aktualnie w mocy środków antidumpingowych.

[...]

- (19) Biorąc pod uwagę fakt, że zbieżność dotycząca zakresu produktów zaangażowanych firm [spółek] oraz okresów obu dochodzeń jest zaledwie częściowa, stwierdzono, że opisana praktyka antykonkurencyjna miała ograniczony wpływ na dochodzenie antidumpingowe, w wyniku którego doszło do nałożenia w roku 1997 ostatecznego cła. Ponadto, jeżeli wykluczy się dane firm [spółek], w odniesieniu do których stwierdzono, że naruszyły one art. 81 ust. 1 traktatu WE, otrzymane wyniki wydają się porównywalne do tych, które obliczono na podstawie danych dziesięciu współpracujących producentów wspólnotowych, włącznie z producentami uczestniczącymi w wyżej opisanych praktykach antykonkurencyjnych. Oznacza to, że szkodliwy dumping i tak miałby miejsce. W związku z tym jest wysoce nieprawdopodobne, by antykonkurencyjne zachowanie producentów wspólnotowych miało znaczący wpływ na pierwotn[e] wyniki uzyskane w drodze dochodzenia antidumpingowego. Niemniej jednak nie można potwierdzić z całą pewnością, że gdyby nie zaistniało wymienione zachowanie antykonkurencyjne, ogólne warunki rynkowe byłyby takie same.
- (20) W świetle powyższego uznaje się za stosowne zaprzestanie stosowania środków ustanowionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 2320/97. Decyzja ta jest zgodna z zasadami racjonalnej administracji i dobrych praktyk administracyjnych. [...]”.
- 8 Artykuł 1 rozporządzenia nr 1322/2004 zmienił rozporządzenie nr 2320/97, wprowadzając art. 8, zgodnie z którym „zaprzestaje się stosowania art. 1, 2 i art. 3 od dnia 21 lipca 2004 r.”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 9 TMK Europe w latach 2001–2003 dokonała przywozu rur pochodzących z Rosji. Uznawszy, że przywóz ten był objęty zakresem stosowania rozporządzenia nr 2320/97, Hauptzollamt zażądał od niej uiszczenia w szczególności ceł antidumpingowych w kwocie 375 178,13 EUR.
- 10 Przed Hauptzollamt, w dniu 18 listopada 2003 r. TMK Europe zakwestionowała konieczność zapłaty tych ceł, twierdząc przede wszystkim, że przywożone rury nie były objęte zakresem stosowania tego rozporządzenia.
- 11 W wyniku publikacji rozporządzenia nr 1322/2004, które zawiesiło stosowanie rozporządzenia nr 2320/97 od dnia 21 lipca 2004 r. z uwagi na decyzję o konkurencji, nakładającą sankcje na niektórych producentów wspólnotowych w odnośnym sektorze działalności, TMK Europe złożyła do Hauptzollamt nowy wniosek o zwrot ceł antidumpingowych, powołując się na niezgodność z prawem rozporządzenia nr 2320/97.
- 12 Ponieważ jej żądania zostały oddalone w dniu 29 października 2010 r., TMK Europe wniosła skargę do Finanzgericht Berlin-Brandenburg (sądu skarbowego w Berlinie-Brandenburgii), żądając zwrotu odnośnych ceł antidumpingowych i podnosząc ponownie dwa zarzuty, dotyczące, po pierwsze, faktu, że przywożone rury nie były objęte zakresem stosowania rozporządzenia nr 2320/97 a, po drugie, niezgodności z prawem tego rozporządzenia.
- 13 Zdaniem sądu odsyłającego, o ile pierwszy zarzut nie może zostać uwzględniony, to istnieją natomiast wątpliwości co do odpowiedzi, jakiej należy udzielić w związku z zarzutem drugim.

- 14 Mimo iż sąd ten skłania się ku opinii, że rozporządzenie nr 2320/97 jest ważne, nie może w sposób pewny ustalić, czy powody, które skłoniły Radę Unii Europejskiej do podjęcia w drodze rozporządzenia nr 1322/2004 decyzji o zaprzestaniu stosowania art. 1–3 rozporządzenia nr 2320/97 od dnia 21 lipca 2004 r., powinny również w sposób retroaktywny wpłynąć na ważność tegoż rozporządzenia.
- 15 Zdaniem sądu odsyłającego powstaje kwestia, czy Rada, przyjmując rozporządzenie nr 2320/97 w dniu 17 listopada 1997 r. nie powinna była uwzględnić prowadzonego wówczas od dnia 25 listopada 1994 r. przez Komisję Europejską dochodzenia w przedmiocie istnienia ewentualnych antykonkurencyjnych praktyk w przemyśle wspólnotowym. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 7 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego także inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywózowi towarów po cenach dumpingowych.
- 16 W tych okolicznościach Finanzgericht Berlin-Brandenburg postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:
- „Czy rozporządzenie [nr 2320/97] jest nieważne, ponieważ [Rada], nie uwzględniając wyników z art. 3 ust. 7 rozporządzenia [podstawowego] wymogów dotyczących ustalenia szkody, założyła istnienie takiej szkody, nie biorąc przy tym pod uwagę, że na podstawie przyjętej – między innymi na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. 81 [WE] i 82 [WE] – lecz nieopublikowanej decyzji z dnia 25 listopada 1994 r. (sprawa IV/35.304) Komisja wszczęła dochodzenie w przedmiocie ewentualnego istnienia praktyk antykonkurencyjnych dotyczących rur ze stali niestopowej, które to praktyki mogą naruszać art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. [(Dz.U. 1994, L 1, s. 3)] i art. 81 WE?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

W przedmiocie dopuszczalności zarzutu niezgodności z prawem podniesionego przed sądem krajowym

- 17 Rząd włoski i Komisja twierdzą, że ważność rozporządzenia nr 2320/97 nie może być zakwestionowana w drodze zarzutu podniesionego przed sądem odsyłającym, z uwagi na fakt, że skarżąca w postępowaniu głównym nie zaskarżyła go w terminie przewidzianym w obowiązującym wówczas art. 230 WE.
- 18 W tym względzie należy przypomnieć, że zasada ogólna, która ma na celu, aby każdy miał możliwość zakwestionowania aktu wspólnotowego służącego za podstawę niekorzystnej dla niego decyzji, nie wyklucza w żadnym razie, że rozporządzenie może stać się niezaskarżalne dla jednostki, względem której należy postrzegać je jako decyzję indywidualną, której stwierdzenia nieważności na podstawie art. 230 WE mogła ona żądać bez żadnych wątpliwości, co wyklucza możliwość powołania się przez tę jednostkę na niezgodność z prawem tego rozporządzenia przed sądem krajowym. Wniosek taki ma zastosowanie do rozporządzeń wprowadzających cło antydumpingowe, ze względu na ich dwoisty charakter, przejawiający się w tym, iż są one zarazem aktami normatywnymi i aktami, które mogą dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie niektórych przedsiębiorców (wyrok *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 19 Rozporządzenia ustanawiające cło antydumpingowe, pomimo iż mają ze względu na swoją naturę i treść charakter normatywny, mogą dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie tych producentów i eksporterów danego produktu, którym zarzucane są praktyki dumpingowe poprzez wykorzystanie danych wynikających z ich działalności handlowej. Jest tak, ogólnie rzecz ujmując, w wypadku przedsiębiorstw produkcyjnych i eksportujących, które są w stanie dowieść, że zostały zidentyfikowane

w aktach Komisji lub Rady lub że były objęte dochodzeniami przygotowawczymi (zob. wyroki: *Allied Corporation i in./Komisja*, 239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 11, 12; *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 21; a także *Walimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 30).

- 20 Podobnie jest w wypadku tych importerów produktu objętego postępowaniem, których ceny odsprzedaży zostały uwzględnione dla celów skonstruowania cen eksportowych i których w konsekwencji dotyczą ustalenia odnoszące się do istnienia praktyki dumpingowej (zob. wyroki: *Nashua Corporation i in./Komisja i Rada*, C-133/87 i C-150/87, EU:C:1990:115, pkt 15; *Gestetner Holdings/Rada i Komisja*, C-156/87, EU:C:1990:116, pkt 18; a także *Walimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 31).
- 21 Trybunał orzekł również, że importerzy powiązani z eksporterami z państw trzecich, na których produkty nałożono cło antydumpingowe, mogą zaskarżyć rozporządzenia ustanawiające rzeczony cła, w szczególności w wypadku gdy cena eksportowa została obliczona na podstawie cen odsprzedaży na rynku wspólnotowym stosowanych przez tychże importerów oraz w wypadku gdy samo cło antydumpingowe zostało obliczone w oparciu o te ceny odsprzedaży (zob. podobnie wyroki: *Neotype Techmashexport/Komisja i Rada*, C-305/86, EU:C:1990:295, pkt 19, 20; a także *Walimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 32).
- 22 Ponadto uznanie, że niektóre kategorie podmiotów gospodarczych mają prawo wnieść skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia antydumpingowego, nie stoi na przeszkodzie, aby to rozporządzenie dotyczyło indywidualnie również innych podmiotów ze względu na ich szczególne cechy wyróżniające te podmioty spośród wszystkich pozostałych osób (zob. wyroki: *Extramet Industrie/Rada*, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 16; *Walimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 33).
- 23 Jednakże, jeśli chodzi o sprawę rozstrzyganą w postępowaniu głównym, nie zostało wykazane, że można uznać, iż *TMK Europe* należy do jednej z kategorii podmiotów gospodarczych wskazanych powyżej.
- 24 Przede wszystkim wiadomo jest, że ani *TMK Europe*, ani *Sinara Handel GmbH* (zwana dalej „*Sinara*”), spółka, będąca jej poprzednikiem prawnym, nie zostały wskazane w rozporządzeniu nr 2320/97 jako eksportujące przedsiębiorstwa. Tym bardziej nie jawią się one jako importujące przedsiębiorstwa objęte dochodzeniami przygotowawczymi do tego rozporządzenia.
- 25 Ponadto, mimo że *Sinara* była powiązana z grupą rosyjskich eksportujących przedsiębiorstw biorących udział w postępowaniu antydumpingowym, z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi nie wynika, że cena eksportowa przyjęta przy obliczaniu ceł antydumpingowych została obliczona na podstawie cen odsprzedaży na rynku wspólnotowym stosowanych przez tegoż importera ani że samo cło antydumpingowe zostało obliczone w oparciu o te ceny odsprzedaży.
- 26 Wreszcie, kwestionując dopuszczalność zarzutu niezgodności z prawem podniesionego przed sądem odsyłającym, Komisja powinna przedstawić dowody mogące uzasadnić taką niedopuszczalność. Jednakże argumenty podniesione przez Komisję w tym względzie nie pozwalają na wykazanie, że *Sinara* była wystarczająco powiązana z rosyjskimi przedsiębiorstwami eksportującymi lub że znajdowała się w szczególnej sytuacji charakteryzującej ją w stosunku do wszystkich pozostałych podmiotów gospodarczych, tak aby uznać, że dany środek dotyczył tego przedsiębiorstwa w sposób bezpośredni i indywidualny w rozumieniu art. 230 WE w okresie przewidzianym w tym artykule w celu żądania stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2320/97 przyjętego w dniu 17 listopada 1997 r.

- 27 W tej sytuacji, zakładając nawet, że ogół praw i zobowiązań Sinary został przekazany TMK Europe, informacje przedłożone jako jedyne do oceny Trybunału nie pozwalają na uznanie, iż zostało wykazane, że TMK Europe mogła bez najmniejszej wątpliwości żądać stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2320/97 w zakresie, w jakim ustala ono cło antydumpingowe na przywóz rur bez szwu pochodzących z Rosji.
- 28 Taka ocena sytuacji importującego przedsiębiorstwa w świetle rozporządzenia nr 2320/97 nie może zostać zakwestionowana ani z uwagi na okoliczność, że eksportujące przedsiębiorstwa nie współpracowały w postępowaniu antydumpingowym, ani z uwagi na okoliczność podniesioną przez rząd włoski, że TMK Europe mogła zakwestionować uzasadnienie rozporządzenia nr 1322/2004.
- 29 Wynika z powyższego, że TMK Europe mogła podnieść zarzut niezgodności z prawem rozporządzenia nr 2320/97 przed sądem odsyłającym, który nie był zatem związany ostatecznym charakterem ustanowionego w nim cła antydumpingowego.
- 30 W rezultacie Trybunał powinien udzielić odpowiedzi na pytanie sądu odsyłającego.

W przedmiocie ważności rozporządzenia nr 2320/97

- 31 Sąd odsyłający zastanawia się, czy nie uwzględniając postępowania, które zostało wszczęte przez Komisję od dnia 25 listopada 1994 r. w celu wykazania występowania ewentualnych antykonkurencyjnych praktyk w przemyśle wspólnotowym, Rada poprzez przyjęcie w dniu 17 listopada 1997 r. rozporządzenia nr 2320/97 naruszyła wymogi rozporządzenia podstawowego.
- 32 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu po cenach dumpingowych na rozpatrywany przemysł wspólnotowy polega na ocenie wszystkich istotnych czynników i wskaźników ekonomicznych mających wpływ na sytuację tego przemysłu. Przepis ten zawiera wykaz różnych czynników, które mogą zostać wzięte pod uwagę, i wskazuje, że wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki (zob. wyrok Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Artykuł 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywózowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6 tego artykułu, który stanowi, że należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie, iż przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego (zob. podobnie wyrok Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 W świetle utrwalonego orzecznictwa ustalenie wystąpienia szkody w przemyśle wspólnotowym wymaga oceny złożonych sytuacji gospodarczych, a kontrola sądowa takiej oceny musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy. Jest tak w szczególności w przypadku ustalania, w ramach dochodzenia antydumpingowego, czynników wyrządzających szkodę przemysłowi wspólnotowemu (zob. wyrok Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 35 Przy ustalaniu szkody instytucje Unii Europejskiej są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, istotnie została spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności zachowaniem samych producentów wspólnotowych (zob. wyrok Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 Do instytucji Unii należy w tej sytuacji zbadanie, czy skutki tych innych czynników mogły przerwać związek przyczynowy pomiędzy omawianym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy. Do nich należy również zapewnienie, by szkoda spowodowana tymi innymi czynnikami nie została uwzględniona w ramach określania szkody w rozumieniu art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i by w konsekwencji nałożone cło antydumpingowe nie wykroczyło poza to, co konieczne do wyeliminowania szkody spowodowanej przez przywóz po cenach dumpingowych (zob. wyrok Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 37 Jednakże, jeśli instytucje Unii uznają, że pomijając te czynniki, szkoda spowodowana przywozem po cenach dumpingowych jest istotna zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, można stwierdzić, że zaistniał związek przyczynowy pomiędzy tym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy (zob. wyrok Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Co się tyczy postępowania głównego, należy stwierdzić, że jak wynika zarówno z motywów rozporządzenia nr 1322/2004, jak i z uzasadnienia decyzji o konkurencji, w dniu 25 listopada 1994 r. na mocy decyzji Komisji wszczęte zostało dochodzenie w celu wykazania ewentualnego antykonkurencyjnego zachowania między przedsiębiorstwami działającymi na wspólnotowym rynku rur stalowych bez szwu. Nie ulega również wątpliwości, że dochodzenie to pozwoliło Komisji na wszczęcie postępowania na podstawie art. 81 WE dopiero w dniu 20 stycznia 1999 r. w drodze pisma w sprawie przedstawienia zarzutów zainteresowanym przedsiębiorstwom.
- 39 W dniu 17 listopada 1997 r., w którym zostało przyjęte rozporządzenie 2320/97, decyzja o konkurencji nie została jeszcze wydana. W rezultacie sama ta decyzja nie może być uznana za „znany czynnik” w rozumieniu art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, który Rada powinna była uwzględnić w celu ustalenia szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy w celu uzasadnienia środka antydumpingowego wynikającego z rozporządzenia nr 2320/97.
- 40 Co się tyczy dochodzenia podjętego przez Komisję w dniu 25 listopada 1994 r., należy stwierdzić, że jego wyłącznie przygotowawczy charakter uniemożliwia uznanie, iż antykonkurencyjne zachowanie, którego dotyczyło ono, przynajmniej do czasu zakończenia tego dochodzenia zostało wykazane i powoduje szkodę w przemyśle wspólnotowym.
- 41 Bez wątplenia, jak zauważono w pkt 35 niniejszego wyroku, instytucje Unii są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia w celu przyjęcia środka antydumpingowego, istotnie została spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności zachowaniem samych producentów wspólnotowych. Powołując się na ten obowiązek, TMK Europe podnosi w istocie, że jeżeli jedna z tych instytucji wiedziała o dochodzeniu, którego wynik mógł wskazywać, że zachowanie samych producentów wspólnotowych mogło przynajmniej częściowo przyczynić się do szkody w przemyśle wspólnotowym, rzeczony instytucje nie uwzględniły w postępowaniu antydumpingowym szkody wykazanej „w należyty sposób”.
- 42 Jednakże należy przypomnieć, że w każdym razie to do stron podnoszących nieważność rozporządzenia antydumpingowego należy przedstawienie dowodów mogących wykazać, iż czynniki inne niż te związane z przywozem mogły mieć takie znaczenie, że podważałyby istnienie związku przyczynowego

między szkodą wyrządzaną przemysłowi wspólnotowemu a przywozem po cenach dumpingowych (zob. podobnie wyrok Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 43 Tymczasem TMK Europe nie przedstawiła takich dowodów, ograniczając się do wskazania, że okoliczność, iż Komisja wszczęła dochodzenie zakończone przyjęciem decyzji o konkurencji musi mieć wpływ na dochodzenie antydumpingowe, ani tym bardziej podnosząc, że sam fakt, iż wynik pierwszego z tych dochodzeń doprowadził ostatecznie Radę do zawieszenia rozporządzenia nr 2320/97 wystarczy do uznania, że to pierwsze dochodzenie mogło wpłynąć na dochodzenie antydumpingowe.
- 44 Wynika stąd, że TMK Europe nie uzasadniła, iż czynniki inne niż te związane z przywozem mogły mieć takie znaczenie, że podważałyby istnienie związku przyczynowego między szkodą wyrządzaną przemysłowi wspólnotowemu a przywozem po cenach dumpingowych.
- 45 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że należy stwierdzić, iż analiza przedstawionego pytania nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność rozporządzenia nr 2320/97.

W przedmiocie kosztów

- 46 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

Analiza przedstawionego pytania nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii oraz Republiki Słowackiej, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 oraz kończącego postępowanie w odniesieniu do takiego przywozu z Republiki Chorwacji.

Podpisy